

YASMINE I. BONCIU

The cover features several horizontal, wavy black lines that create a sense of movement and depth, resembling waves or stylized clouds. These lines are layered, with some appearing in front of others, and they frame the central text.

**REFUGIUL
DINTRE
VALURI**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

CORECTURĂ:

Sandra Reit

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bonciu, Yasmine

Refugiul dintre valuri / Yasmine Bonciu. - Brașov: Creator, 2021

ISBN 978-606-029-409-2

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2020

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

PROLOG □ 7

PARTEA I | ILUZIE

CAPITOLUL 1
O LUME NOUĂ □ 22

CAPITOLUL 2
PRIMA LUNĂ PLINĂ □ 46

CAPITOLUL 3
ATLANTIDA □ 67

CAPITOLUL 4
PARADA ZEILOR □ 92

CAPITOLUL 5
SOSIA □ 121

CAPITOLUL 6
MASCARADA □ 152

CAPITOLUL 7
MANUSCRISUL □ 179

PARTEA A II-A | ADEVAR

CAPITOLUL 1
FAȚĂ ÎN FAȚĂ □ 216

CAPITOLUL 2
FAMILIA DARCY □ 229

CAPITOLUL 3
CERCUL SUSPECȚILOR □ 261

CAPITOLUL 4
DIAMANTUL ROȘU □ 288

CAPITOLUL 5
PERICOL DUBLU □ 323

CAPITOLUL 6
1 SEPTEMBRIE □ 357

CAPITOLUL 7
ECLIPSĂ TOTALĂ □ 401

PARTEA A III-A | REGRET

CAPITOLUL 1
AȘCENSIUNEA □ 434

CAPITOLUL 2
DOMNIȘOARA ATLAS DE ANATOMIE □ 480

CAPITOLUL 3
TABĂRASANS-ESPOIR □ 516

CAPITOLUL 4
PETE DE SÂNGE □ 536

CAPITOLUL 5
TREZIREA □ 553

CAPITOLUL 6
ADEVĂRATA FAȚĂ □ 576

CAPITOLUL 7
ÎNAINTE DE OLIMP □ 593

EPILOG
DOUĂ FRONTURI □ 614

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA I

ILUZIE

CAPITOLUL 1

O LUME NOUĂ

4 SEPTEMBRIE

Eram trează. Sunetul a ceva ce picura în depărtare m-a trezit din inconștientă. Mă durea groaznic capul. Mi-am dus mâna dreaptă la tâmplă. Trecându-mi degetele prin părul încâlcit am simțit un lichid umed și cald. Nu știam când m-am lovit atât de tare la cap.

Nu-mi aminteam nimic. Minteă îmi era complet goală. Nu știam de ce mă aflam aici, unde se afla acest aici și cum am ajuns în acest aici. Sânge, tot ce puteam să îmi amintesc era sânge și un sentiment ce îmi făcea inima să pulseze cu durere.

Am deschis ochii sperând să găsesc ceva familiar în împrejurimi. Era întuneric. Nu conta dacă aveam ochii deschiși sau închiși, aș fi întâlnit același întuneric de nepătruns.

Mi-am adunat forțele și m-am ridicat de pe podeaua prăfuită. Mi-am oprit o exclamație de durere. Aveam impresia că la fiecare pas pe care îl făceam călcam pe sticlă spartă. Minteă îmi vuia de confuzie. Am început să fac turul încăperii în care mă aflam. O cameră îngustă, fără mobilier sau vreo caracteristică mai specială. Descoperisem clanța unei uși, dar aceasta era închisă și nu se clintea din loc indiferent ce aș fi făcut. Nimic care să mă ajute.

Am oftat gata să mă așez din nou pe podea, când am simțit cum calc într-o pată umedă și rece. M-am oprit din mers și imediat am simțit cum mă picură ceva în cap. Am ridicat mâna deasupra mea simțind cum, probabil, picăturile de apă, cădeau dintr-o țeavă deșurubată. Am ignorat durerea din picioare și m-am ridicat pe vârfuri pentru a-mi confirma bănuielile. Am reușit să ating cu mâna dreaptă țeava cu probleme. Balta

de la picioarele mele și amețea m-au făcut să-mi pierd echilibrul. Am alunecat și din reflex am apucat țeava. Greutatea mea era mai mare decât aceasta așa că nu m-a mirat când spatele meu a venit în contact cu podeaua și bucata de metal era bine strânsă în mâna mea.

Mi-am împreunat sprâncenele de enervare atunci când am putut să aud cum picuratul s-a intensificat. Se pare că planul meu de evadare nu a fost o idee atât de bună.

Am oftat neștiind ce ar trebui să fac în continuare. Am închis ochii trecându-mi mâinile prin păr evitând rana. Încercam să găsesc o amintire care să mă ajute, dar mintea mea era complet pustie.

Sânge, cineva care țipă în depărtare, vină, atât de multă vină. Eram atât de amețită încât nu mă puteam baza pe nimic. Era ca și cum toate amintirile mele au fost șterse.

Undeva în depărtare s-a auzit o ușă.

Inima mea a început să bată neobișnuit de repede. Inițial am început să am speranță că cineva este aici și poate să mă ajute, dar la o a doua analiză am început să am dubii. Nu aveam cum să ajung într-o cameră închisă pe dinafară de una singură. Cine mă ținea aici, nu avea gânduri pașnice. Am început să mă panichez.

„Amintește-ți! Trebuie să-ți amintești!” striga o voce din capul meu. Era vocea mea? Nu, sau cel puțin așa credeam. Dacă era subconștientul meu atunci trebuia să fie ceva de luat în seamă. Ce trebuia să-mi amintesc?

„O să-l lași din nou să se joace cu mintea ta?” a spus din nou aceeași voce melodioasă. M-am aprofundat și mai tare în marea de confuzie, dar amintirile ultimelor zile m-au izbit fără avertisment.

Mi-am ridicat genunchii la piept, am închis ochii și mi-am pus mâinile la cap strângându-l încercând să opresc fluxul de amintiri neplăcute. Toată suferința din ultimele patru zile a revenit în mai puțin de un minut.

Camera asta întunecată și rece. Eu zvârcolindu-mă pe podeaua asta rece. Serul acela roșu și o voce impunătoare care mă tot întreba ceva. Eu care urlam că nu știu. Întreba de ceva roșu, dar singurele lucruri roșii pe care le știam erau serul lui și sângele...

Urlete, plânsete, o febră cumplită ce se juca cu mintea mea, ștergându-mi pe rând amintirile lăsând o carapace goală... Amintirile ultimelor mele patru zile. Sau au fost mai multe zile? Cine putea ști...

„Unde este?! Unde este?!” răgetul lui îmi bântuia amintirile. Vocea mea spartă care spunea că nu știe despre ce vorbește el. Mâna lui care m-a prins

de păr atât de tare încât simțeam că mi-l smulge. Un strigăt nervos, după care m-a aruncat la podea. O durere cruntă la cap și apoi întuneric.

Asta era ultima mea amintire.

Poate încă nu aveam destule amintiri, dar aveam suficiente încât să-mi ofere răspunsuri la ceea ce ar trebui să fac în continuare.

El era din nou aici. Nu știam cine este el, dar nu aveam de gând să-l las să se mai joace cu mintea mea. Nu eram un șoarece de laborator. Era de ajuns că m-a lăsat fără memorii, nu o să-l las să mă transforme într-o nebună.

Pașii ce se îndreptau în direcția camerei în care mă aflam, mi-au dat forța de care aveam nevoie pentru a mă ridica de pe ciment și de a strânge mai tare țeava, care acum mi se părea o binecuvântare cerească. Am alergat spre ușă și m-am așezat în dreapta ei, astfel cine va intra nu mă va vedea. Pașii s-au oprit în fața ușii. S-a auzit un clinchet de chei, după care ușa s-a deschis.

Lumina a pătruns în cameră și pentru prima dată am putut să văd ceea ce m-a înconjurat în tot acest timp. Încăperea aceasta ar fi fost cândva o baie, dar acum era în ultimul stadiu de paragină. Persoana care a deschis ușa s-a oprit. Puteam să-mi și imaginez acei ochi, care îmi bântuiau amintirile, studiind fiecare colț al încăperii căutându-mă pe mine. Umbra pe care o vedeam din locul meu era una înaltă și masivă. Indiferent cât de fragilă aș fi, nu o să mă las până când nu primește cel puțin o lovitură, pe care să o țină minte mult timp de acum încolo.

— Marina... ? a spus vocea cu o urmă evidentă de mirare.

Acesta este numele meu? Marina? Trebuie să fie...

Dacă înainte aveam dubii că persoana aceasta ar putea fi cu totul alta decât cea care m-a adus în pragul disperării, acum nu mai aveam nici un dubiu. Vocea aceasta gravă, serioasă și impunătoare, nu aveam cum să o uit cu ușurință.

Umbra bărbatului s-a mișcat. Am strâns mai tare obiectul din metal așteptând ca bărbatul să facă cei doi pași pentru a fi în raza mea vizuală. Acesta a făcut un pas și atunci când aproape l-a făcut pe al doilea m-am năpustit asupra lui. Foitul meu l-a pus în alertă, într-o fracțiune de secundă am putut să văd cum umerii lui devin rigizi, dar era prea târziu. L-am lovit în cap cu toată puterea mea. Acesta a căzut secerat.

Văzându-mă în siguranță, chiar și pentru câteva momente am răsuflet ușurată amintindu-mi cum să respir. Am aruncat o privire fugară celuia,

care mi-a făcut ultimele patru zile un adevărat infern. Nu puteam să-i văd fața sau cu ce era îmbrăcat, fiindcă avea pe el o mantie neagră și gluga pusă în cap. Nu aveam nevoie să-i știu chipul. Ochii aceia plini de ură și răceală nu i-aș putea confunda. Mi se părea bizar că știam perfect ochii cuiva fără a cunoaște vreun detaliu relevant al chipului.

Am îngenuncheat lângă el pentru a lua mănunchiul de chei pe care îl avea în mâna stângă. Am îndepărtat cheile dintre degetele lui lungi și albe, după care am ieșit din cameră. Am închis ușa în urma mea și am început să încerc fiecare cheie în parte până când am găsit-o pe cea corectă. Lovitura mea, indiferent cât de bine ar fi fost executată, sunt sigură că nu-l va adormi pentru mult timp. Imediat ce am văzut că între mine și el stă o ușă închisă, cheile aflându-se la mine, am început să-mi recapăt calmul.

Am dat drumul cheilor, lăsându-le să cadă și am început să mă rotesc și să fac pași pentru a afla cât mai multe despre ceea ce mă înconjoară. Mă aflam într-un depozit vechi care era de ani buni în paragină. Totul era acoperit de cenușă și praf nevăzând un singur lucru întreg în el. Ce căutam eu aici? Nu era prima dată când mă întrebam acest lucru, dar era pentru prima dată când puteam să văd ceea ce mă înconjoară. Era inutil, nu puteam să fac nicio conexiune cu puținele amintiri pe care le aveam.

Din camera unde bărbatul era închis au început să se audă foieli. Nu ar fi trebuit să-și revină atât de repede! Nici un om normal nu și-ar reveni într-un timp atât de scurt după o astfel de lovitură!

Am început să mă panichez și am luat-o la fugă.

Am localizat imediat ieșirea și am început să alerg cât vedeam cu ochii. Nu m-am oprit timp de mai bine de un sfert de oră. Singura dată când mi-am mutat privirea a fost la început, pentru a vedea dacă am vreo rană la picioare. În afară de murdărie și de faptul că nu purtam papuci, picioarele mele nu aveau nimic.

Nu acordam atenție prea mare la ceea ce se afla în jurul meu sau pe lângă ceea ce treceam în maratonul meu, dar eram mai mult decât sigură că eram în mijlocul pustietății. Undeva înaintea mea am putut să văd o urmă abia sesizabilă de civilizație, sau ceea ce ar fi fost cândva un sat.

M-am oprit când am ajuns în mijlocul fostului sat. Mi-am pus mâinile pe genunchi, respirând intens din cauza efortului. După calculele mele trebuia să fi pus mai bine de doi kilometri între mine și el.

Simțind că mi-am recăpătat forțele am început să examinez unde am ajuns. Satul acesta trebuia să fie abandonat de secole întregi. Abia se mai

puteau distinge casele, ele fiind acoperite de cenușă, praf și pământ. Totul era o adevărată ruină.

Aveam un sentiment puternic de déjà-vu. Mai văzusem undeva o astfel de imagine, un loc care să fie asemănător cu ceea ce se afla în jurul meu. Parcă de undeva dintr-o carte. Asta era! Dintr-o carte de geografie! Acum îmi aminteam perfect și textul. Așa arătau unele locuri, sate sau orașe după marele dezastru. Unele dintre ele au fost complet evacuate și datorită importanței economice scăzute au rămas în paragină. Aceste locuri erau foarte rare, și, de obicei, zonele înconjurătoare pe mulți kilometri erau la fel de pustii. Ceea ce însemna că eram într-o completă pustietate, fără a avea de unde cere ajutor. Cel care m-a adus aici a luat toate aceste lucruri în considerare.

Am început să încetinesc încercând să găsec ceva util în aceste ruine. Nu aveam energia necesară pentru așa ceva, astfel încât am abandonat totul de la prima tentativă. Stomacul mă durea cerând să-i curm suferința. Ar fi fost imposibil să găsec aici ceva de mâncare. Am oftat începând să-mi târăsc picioarele. Nu trebuia să mă opresc. Trebuia să merg înainte. Am inspirat profund simțind aerul sărat din jurul meu. În apropierea mea trebuia să se afle marea sau oceanul.

În timp ce mergeam unde vedeam cu ochii am avut destul timp de reflecție pentru a mă uita în jurul meu și la propria persoană. Era cel puțin trecut de ora patru după poziția soarelui. Era o zi călduroasă de toamnă fără nici un semn de nor pe cer. Cu cât pășeam înainte, începeam să văd tot mai multă vegetație. O privire atentă la ținuta mea mi-a confirmat iadul pe care l-am trăit în ultimele zile. Ceea ce cândva trebuie să fi fost o rochie de vară era acum o zdreanță acoperită de murdărie și pete roșii. Pe lângă multe alte lucruri simțeam nevoia unei băi lungi care să-mi detensioneze mușchii și să mă facă din nou om, dar era un lux pe care nu mi-l permiteam.

Petele de pe rochie mi-au amintit de rana de la cap. Am dus mâna la tâmplă, dar nu am mai simțit durere. Acea tăietură nu avea cum să fie rodul imaginației mele. În timp ce eu analizam acest lucru, stomacul meu a scos din nou un sunet de protest. Nu știam cum o să găsec ceva de mâncare în starea aceasta de epuizare, dar trebuia să încerc înainte să cad lată și să nu mai pot continua...

Am scos o exclamație de fericire atunci când am văzut un măr în depărtare. Am început să alerg, oprindu-mă la baza lui. Satul abandonat era cu mult în spatele meu și pentru prima dată de când am plecat de acolo am început să prind curaj. Copacul era prea înalt pentru a ajunge la vreun măr. M-am agățat de cea mai apropiată creangă și am început să mă cațăr. M-am așezat comod pe o creangă și am luat cel mai apropiat fruct înfingându-mi dinții în el. După patru mere aveam stomacul plin. Ar fi trebuit să fiu mai mult decât sătulă, dar nu simțeam acest lucru. Nu-mi mai era foame, dar nu eram satisfăcută. Am mai luat două mere și le-am dat drumul pentru a nu fi nevoită să mă sui în copac încă o dată.

Am dat să sar din copac când ceva albastru mi-a atras atenția în depărtare. Era o întindere imensă de apă. Momentan mă aflam pe o colină, iar la baza ei se afla o plajă pustie. Am sărit din copac ignorând cele două mere și îndreptându-mă spre plajă. Îmi recăpătasem forțele așa că am început să alerg la capacitate maximă spre întinderea de apă. Nu-mi luase mult să ajung la ea.

Văzându-mă față în față cu apa aceasta limpede nu m-am putut abține să nu sar în sus de bucurie. După ce euforia a trecut m-am pus în genunchi stropindu-mi și frecându-mi fața de murdărie și transpirație. M-am ridicat în picioare și după ce m-am asigurat că nu este nimeni în acest pustiu, m-am dezbrăcat de toate hainele punându-le pe mal, după care am înaintat în apă. Am început să dau jos stratul de praf și transpirație, dar o reflexie roșie în apă mi-a atras atenția.

M-am oprit din ceea ce făceam analizându-mi reflexia. Ceea ce văzusem roșu nu era altceva decât culoarea părului meu țipător. Oare creierul mi-a fost atât de spălat încât să nu-mi amintesc nici măcar culoarea propriului păr? Pentru a nu avea alte surprize sau dubii asupra înfățișării mele mi-am analizat cu minuțiozitate trăsăturile.

Păr de un roșu intens ca rodia, lung până la șolduri care venea în cărlionți deși. Fața ovală, pomeții înalți și restul construcției osoase a chipului meu mi se părea familiară, cel puțin era bine că nu aveam impresia că-mi văd chipul pentru prima dată. Mi-am trecut mâna peste buzele pline și roșii. La început credeam că această culoare este prea intensă pentru a fi culoarea lor naturală, dar se pare că așa era. După ce am terminat să-mi analizez buzele am trecut la textura tenului. Era fină fără

urmă de impurități, iar nuanța alb-măslinie dădea aspectului ceva exotic. Am început să clipecesc pentru a vedea dacă ochii mari cu irișii de un auriu intens nu sunt o iluzie.

Mi-am privit chipul îndelung până când l-am întipărit bine în minte, fiind hotărâtă să nu mai las pe nimeni să-mi răstălmăcească amintirile. Mi-am continuat baia spălându-mi cât de bine puteam părul de urmele de sânge lăsate de plaga acum inexistentă. Atunci când m-am simțit curată mi-am luat zdreanța, care era singura mea haină, și am început să o fac să arate cât de cât mai lumesc. Unele pete erau imposibil de scos, dar arăta mai bine decât înainte. Am pus-o pe mine după care m-am așezat pe nisip privind apusul. „Plimbarea” mea pe ziua de azi se terminase. Trebuia să stau să-mi regândesc strategia. Nu puteam să merg încontinuu la întâmplare, sperând să se întâmple o minune. Nici măcar nu știam ce s-a întâmplat cu acel bărbat. Dacă în această clipă mă caută? Ce o să fac dacă mă găsește? Nu voiam să mă întorc în acea cameră!

De ce trebuia să fie totul atât de încurcat? Nu știam nimic despre ceea ce mă înconjură sau despre trecutul meu. Cunoștințele mele generale erau intacte, încă puteam să indic spre o plantă și să spun ceea ce este. Încă îmi aminteam trecutul tragic al omenirii. Îmi aminteam foarte multe lucruri de cultură generală, dar în acest moment echivalau cu zero. Cu ce mă ajuta pe mine în acest moment să știu din ce este alcătuită o floare? Sau între ce ani a avut loc al Doilea Război Mondial? Lucruri inutile atunci când abia îmi amintesc propriul nume. Marina, nu era străin urechilor mele. În momentul de față aș da orice să am o amintire cu cineva din trecutul meu. După cum arătam trebuia să am minim 19 ani, maxim 21, deci nu aveam cum să fi trăit în izolare întreaga mea viață.

Am oftat pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi și m-am ridicat îndreptându-mă spre locul unde mi-am lăsat merele. După care m-am reîntors pe plajă. În subconștientul meu știam că nu este bine să stau în spațiu deschis atunci când am un bărbat periculos pe urmele mele, dar nu prea mă interesa la momentul de față. Mai mult din plictiseală m-am apucat de ronțait încă un măr. Soarele apusese în urmă cu o oră, lăsând loc cerului înstelat și lunii strălucitoare. Luna era aproape plină și dintr-un motiv inexplicabil mă simțeam atrasă de ea. Cu cât mă gândeam mai mult la ea cu atât cum simțeam mușchii picioarelor protestează trimițând valuri de durere.

Rochia era departe de a fi uscată și știam că dacă pun acum capul jos o să am parte de muștrări de conștiință când voi vedea nisipul în exces ce s-a lipit de rochie sau cel care îmi va rămâne în păr, dar simțeam cum fiecare os din picioare este rupt. M-am făcut covrig pe nisip rugându-mă ca durerile să înceteze. Știam că trebuie să mă ridic în curând de aici pentru a mă duce la un loc mai adăpostit, dar acest lucru era într-un colț îndepărtat al minții mele. Nu știu cât timp am stat așa încercând să mă gândesc la altceva sperând ca totul să înceteze, dar înainte să-mi dau seama epuizarea m-a acaparat, la fel și somnul.

5 SEPTEMBRIE

Eram din nou în întuneric. La început nu realizam că totul era un vis, că totul era o iluzie așa că am început să mă panichez. Am crezut că el a ajuns din nou la mine, că m-am întors de unde am plecat.

— Nu, nu, nu! am strigat în întuneric învârtindu-mă și încercând să gădesc pereții, ușa și țeava salvatoare, dar spațiul în care mă aflam nu era delimitat de nimic.

— Și eu care credeam că persoană mai amețită ca mine nu există... a spus o voce din spatele meu.

Vocea aceasta era, iarăși una pe care aș fi recunoscut-o oriunde. Era vocea melodioasă, blândă și dacă nu ar fi fost ea eu încă aș fi fost prizonieră. Aceasta era conștiința mea? Dacă era așa nu ar trebui să avem aceeași voce? A mea discret rârâită și mai joasă. M-am întors privind cu mirare la femeia care se afla în fața mea. Cu siguranță nu era conștiința mea.

Aveam aceeași statură și construcție, din punctul ăsta de vedere eram identice, singurele diferențe sesizabile erau cele cromatice. Eu aveam părul roșu și creț, ea ciocolatiu și ondulat în bucle mari. Eu aveam ochii aurii, ea verzi. Buzele mele erau roșii, ale ei roz, iar tenul meu era mai închis la culoare, al ei fiind alb ca laptele. Dacă nu ar fi fost aceste diferențe aș putea să jur că am putea fi luate drept gemene. În ochii străinei sclipea o urmă de amuzament. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet încurajator. Puteam să jur că în fața ochilor am un inger, poate și datorită faptului că purta o rochie albă lungă până în pământ. Era plină de atâta bunătate și grație încât nu avea cum să fie o simplă muritoare.

Eram stupefiată.

— Știi, niciodată nu aș fi crezut că a pătrunde în mintea cuiva este atât de palpitant. Acum știu cum se simțea Ray... a spus femeia, vorbind mai mult cu sine însuși fiindcă eu nu înțelegeam nimic din ceea ce spunea ea.

— Nimic drăguță, o chestiune mai personală. Nu-ți bate capul cu astfel de lucruri. Cred că ai alte chestiuni mai importante cu care să-ți umpli timpul, am dreptate?

Femeia aceasta știa mai multe decât mine.

— Știi cine sunt? Femeia s-a apropiat de mine luându-mi mâinile în ale sale. Erau reci ca gheața, dar gestul în sine emitea căldură.

— Bineînțeles că știu cine ești, Marina. A zâmbit ironic. Crezi că intru în mintea oricui am chef doar pentru amuzament? A, da, în caz că nu ai făcut încă toate conexiunile, acum suntem în mintea ta, tot ce se întâmplă este real, nu este un vis.

Am dat din cap analizând vorbele ei.

— Atunci știi mai multe despre mine fiindcă eu nu am nici cea mai mică urmă de amintire din trecutul meu. Ochii femeii au luat o privire mai serioasă.

— Aș vrea să te pot ajuta mai mult, dar eu nu știu mai mult decât ceea ce știi tu. Sunt condiționată de amintirile tale.

— Îmi pari cunoscută, i-am spus fiindcă aveam impresia că o cunoșteam dinainte să se întâmple acest dezastru cu mintea mea.

— Asta poate fiindcă am fost alături de tine în toate crizele tale de isterie și momentele negre pe care le-ai petrecut în acea încăpere. Eu am fost cea care a făcut să te trezești la timp, eu am fost cea care a vrut să scapi de acolo cu orice preț.

Orice persoană ar fi interpretat vorbele ei ca un lucru fluturat prin față pentru a scoate în evidență faptul că îi sunt datoare, dar ea a spus asta doar pentru a mă face să înțeleg unele lucruri. Încă mai aveam nevoie de explicații.

— De ce? Erau multe de ce-uri în starea mea de confuzie, dar eram destul de sigură că îmi știe toate nelămuririle. Doar ne aflam în mintea mea, nu știu cum, dar acesta era adevărul.

— De ce te ajută? Asta este mai complicat. Aș vrea să spun că motivele mele nu sunt lipsite de egoism, dar nicio faptă bună nu este în totalitate fără o urmă de egoism.

— Cum de este asta posibil? Cum poți să ajungi în mintea mea?

— Alt lucru care are o explicație complicată, pentru moment.

Am oftat. Nu avea nici un rost să mai insist. Toate cărțile se aflau la ea. Momentan nu eram capabilă să țin pasul cu ea în așa ceva.

— Mai am o întrebare. Ea a ridicat o sprânceană așteptând să întreb. Cine ești? a ridicat ambele sprâncene în semn de șoc, după aceea a surâs ironic.

— O să aflu cândva... cine ești, ce ai făcut, ce rol am eu, de ce îți evit întrebările... Toate la timpul lor. Momentan ești în pericol, ești mai în siguranță dacă nu îți amintești...

Câte de multe știa? Cât de multe îmi ascundea? Cred că teama mi se citea în ochi. Nu puteam să mă gândesc la altceva decât la perechea de mâini însângerate și sunetul unor valuri pe fundal. Ce făcusem?

Ea știa cine este ea, asta era o certitudine. Privirea hazlie din ochii ei dovedea că reacția mea o amuza foarte mult. La un moment dat a devenit alertă dându-mi drumul la mâini uitându-se peste umăr ciulindu-și urechile.

— Trebuie să plec, iar tu trebuie să te trezești, ai vizitatori. Înainte de a începe să mă panichez, a mai adăugat. Nu-ți fă griji ești în siguranță. Nu știu cine este, dar pare inofensivă. Tu trebuie să te trezești și să-ți începi noua viață.

— Pff... Ce viață? Aceasta și-a ridicat mâna și mi-a îndepărtat o șuviță de păr din ochi.

— Încă mai crezi că ești o biată muritoare?

Cu aceste cuvinte a început să devină din ce în ce mai transparentă până când a dispărut din fața mea. Am rămas singură în întuneric și am închis ochii încercând să mă concentrez pe lumea exterioară și să mă trezesc.

Cineva se foia deasupra mea blocând razele de lumină ale soarelui de dimineață. Fără a deschide ochii am putut să văd cum acea persoană a ridicat mâna pentru a-mi atinge umărul, dar i-am prins încheietura înainte de a mă atinge. Am putut să văd cum umbra acelei persoane îngheață. După construcția fragilă a mâinii era clar că aveam de-a face cu o femeie. I-am dat drumul la încheietură încă ținând ochii închiși. Femeia s-a speriat și s-a îndepărtat de mine lăsând soarele puternic să-mi deranjeze ochii. Am ridicat mâna dreaptă pentru a-mi proteja ochii. M-am înălțat în cotul stâng încercând să-mi deschid ochii. După ce am clipit des mi s-a clarificat imaginea dinaintea mea. Imediat ce am putut să văd cine se află în fața mea m-am ridicat în fund sprijinindu-mi coatele de genunchii ridicați.

Făptura din fața mea nu avea cum să fie un om, poate un spiriduș. Dar mi-am amintit că după spusele femeii din „vis” nici eu nu eram.